

[Rytter.]

vi ogsaa har hilst hele det Kommissionsarbejde, der ligger forud, med Glæde.

Henriette Crone: Det Lovforslag om Udøvelse af Lægegerning, som vi behandler her i Dag, er ikke akkurat det samme Forslag, som den højtærede Indenrigsminister oprindeligt fremsatte i Folketinget, ligesom dette heller ikke var det samme som det, den sagkyndige Kommissions Flertal havde udarbejdet. Det i Folketinget oprindeligt fremsatte Forslag er undergaaet ikke mindre end ca. et halvt Hundrede Ændringer, saa det er i og for sig ikke noget Under, at det har mistet noget af sin Oprindelighed; men det kommer her til Landstinget enstemmigt vedtaget af Folketinget, selv om der ikke om alle Enkeltheder har været akkurat den samme Enstemmighed. Der er ogsaa Enkeltheder i Forslaget, som jeg er mindre tilfreds med, men jeg skal dog straks udtale Ønsket om, at Lovforslaget, naar det en Gang er færdigbehandlet her i Tinget, maa staa som det samlede Tings Opfattelse af Helheden. Thi uanset hvilken politisk Anskuelse vi end maatte have, er vi dog alle sammen enige i Ønsket om, at vore syge kan faa den bedste mulige Behandling, og at vi her i Landet maa have den bedste Lægestand, som overhovedet findes i noget Land. Jeg tror, at vi har en saadan Lægestand, og Undtagelserne derfra bekræfter sikkert kun Regelen. Selv de strengeste Lovparagraffer vil ikke kunne forandre disse Undtagelser, saa at de bliver bedre egnede til at være Læger. Jeg tror, at Lægerne selv langt bedre vil være i Stand til at øve Justits indenfor deres egne Rækker. Men naturligvis maa man i en Lov af denne Art have visse Forskrifter for og Midler til at kunne ramme dem, som egentlig aldrig burde have været Læger i Betragtning af de særlige Krav, som man nu en Gang fra Befolkningens Side maa stille netop til Lægestanden. De Krav, der stilles til Lægen om stadig at være paa Højde med den nyeste Tids Forskning angaaende Midlerne til Lindring og Helbredelse af menneskelige Lidelser, bliver stedse større og større, ligesom man maa stille Krav om social Forstaaelse hos Lægen, der gennem sin Gerning mere end de fleste andre Mennesker kommer i Berøring med saa megen menneskelig Elendighed.

For at tage et af den nyeste Tids store Problemer, et Problem, som jeg tror er fuldtud skabt og fostret af den økonomisk ulykkelige Tid, i hvilken vi lever, nemlig Retten eller Ikke-Retten for Lægen til at foretage

Svangerskabsafbrydelse, vil jeg herom, uden i øvrigt at komme ind paa min Stilling til dette Spørgsmaal, sige, at jeg udmærket vel forstaaer, at der kan være Tilfælde, hvor Lægen kan komme i Anfægtelser, at der kan være Tilfælde, hvor han staaer splittet mellem Loven og Ansvar, mellem Hjertet og Forstanden. Men, som sagt, Lejligheden er ikke her til at komme dybere ind paa dette uhyre vanskelige Problem. Der vil jo nu blive nedsat en Kommission om Spørgsmaalet. Ifølge det her foreliggende Lovforslag sker der ingen Ændring i Lægens Stilling heroverfor. Lægen er helt igennem underkastet Straffebestemmelserne i den almindelige borgerlige Straffelov, dog at der i nærværende Lovforslags Kapitel 5, der omhandler Tilsyn og Ansvar, er indsat visse særlige Straffebestemmelser. Saaledes kan i Henhold til § 18 Retten til at udøve Lægegerning for bestandig eller for en Tid af fra 1 til 5 Aar frakendes en Læge, hvis han har vist sig uskikket til at udøve Virksomhed som Læge eller uværdig til den for en Læge fornødne Tillid.

Jeg er overordentlig glad for alt, hvad der kan bidrage til at dygtiggøre Lægen til hans Kald, og jeg hilser derfor med den største Glæde Bestemmelsen om, at den praktiske Tjeneste paa Sygehuse, den saakaldte Turnustjeneste, som nu er frivillig, bliver gjort obligatorisk som en Betingelse for at opnaa Autorisation som Læge. Jeg synes, at det er et saare naturligt Krav, at en ung Mand eller Kvinde ikke kan gaa lige fra Eksamensbordet ud og tage Affære paa egen Haand, hvor det gælder Liv eller Helbred for andre Mennesker. Men efter de Oplysninger, der foreligger om Antallet af Pladser for Kandidater paa Hospitaler og Sygehuse, er jeg rigtignok meget bange for, at man vil komme til at give enten et stort Antal Dispensationer eller til at sætte Turnustiden betydeligt længere ned end til de 12 Maaneder, der er Maksimum. Spørgsmaalet bliver saa, hvilken af Delene den højtærede Minister vil foretrække. Hvilken af Delene det end bliver, beklager jeg Nødvendigheden af saadanne Skridt, men saaledes som de økonomiske Forhold er for Tiden, vil heller ikke jeg have Mod til at paalægge Sygehusene større Udgifter, end deres Administration mener de kan bære.

Det er gentagne Gange nævnt, at der har været Uenighed om Enkelthederne i Lovforslaget. Mærkværdigt nok er det, som har givet Anledning til den største Meningsforskel, ikke saa meget Bestemmelserne vedrørende de egentlige Læger, de videnskabeligt uddannede Læger, som det, der